

VIAȚA ȘTIINȚIFICĂ

PROF. DR. DR. H.C. MULT. HANS LENK – DOCTOR HONORIS CAUSA AL UNIVERSITĂȚII „TITU MAIORESCU” DIN BUCUREȘTI

Pe data de 23 mai 2016, la Universitatea „Titu Maiorescu”, a avut loc festivitatea de decernare a titlului de Doctor Honoris Causa domnului prof. univ. dr. Hans Lenk. La festivitate, din partea Universității „Titu Maiorescu”, au luat cuvântul domnul prof. univ. dr. Iosif R. Urs, președintele consiliului de administrație al Universității „Titu Maiorescu”, doamna prof. univ. dr. Smaranda Angheni, Rectorul Universității „Titu Maiorescu”, domnul prof. univ. dr. Viorel Iulian Tănase, decanul Facultății de Psihologie a Universității „Titu Maiorescu”. Ca invitat special a vorbit domnul prof. univ. dr. Mircea Dumitru, Rectorul Universității București. Domnul prof. Hans Lenk a susținut un discurs de mulțumire. Prezentăm în continuare textul discursului *Laudatio* prezentat de domnul prof. univ. dr. Viorel Iulian Tănase și răspunsul domnului prof. univ. dr. Hans Lenk.

LAUDATIO DLUI PROF. DR. DR. H.C. MULT. HANS LENK, PROFESOR EMERIT AL UNIVERSITĂȚII DIN KARLSRUHE

VIOREL IULIAN TĂNASE

Doamnă Rector, Domnule Președinte,
Stimați profesori și studenți, doamnelor și domnilor!

Senatul Universității „Titu Maiorescu” din București are plăcerea de a vă comunica hotărârea de acordare a distincției de Doctor Honoris Cauza al Universității noastre Dlui Prof. dr. dr. h.c. mult. Hans Lenk. Cu acest prilej vom da citire principalelor motive care ne-au determinat să facem această alegere.

Domnul profesor Hans Lenk este un vechi și constant colaborator al Universității noastre, care a avut amabilitatea de a face parte din comitetele de organizare ale conferințelor noastre internaționale și, în calitate sa de președinte din partea germană a Societății Germano-Române de Filosofie, este și președinte al Comitetului Consultativ al revistei

Cercetări filosofico-psiologice, anul VIII, nr. 1, p. 147-154, București, 2016

„Cercetări filosofico-psihologice” editată de Institutul de Filosofie și Psihologie „Constantin Rădulescu-Motru” al Academiei Române, al cărui membru de onoare este și profesorul Hans Lenk, în colaborare cu Universitatea „Titu Maiorescu”, Institutul de Studii, Cercetare, Dezvoltare și Inovare „Titu Maiorescu” și Facultatea de Psihologie.

Profesorul Hans Lenk este unul dintre cei mai cunoscuți și apreciați filosofi europeni, motiv pentru care a fost ales Vicepreședinte al Federației Internaționale a Societăților de Filosofie (1998-2003) și Președinte al Institutului Internațional de Filosofie din Paris (2005-2008).

Hans Lenk s-a născut la 23 martie 1935 în Ratzeburg din Germania. A studiat filosofia la Universitățile din Freiburg, Kiel și Berlin, obținând calificări și în matematică, sociologie, psihologie, cibernetică, științele naturii și științele tehnice. S-a ocupat în mod special și cu probleme psiho-sociale și comportamentale referitoare la succesul în sportul de performanță, el însuși fiind campion național, european, iar în 1960 campion olimpic la proba de canotaj 8+1.

Pregătirea sa în mai multe discipline i-a permis să elaboreze lucrări de filosofie generală, la început de tip hermeneutic, în teoria interpretării, dar apoi, treptat, cu orientări filosofico-pragmatice, de etică aplicată și teoria cunoașterii, de filosofia științei și a tehnicii, de antropologie, creativitate și logică.

Este unul dintre cei mai prolifici autori, are peste 150 de cărți, individuale și colective, culegeri de studii și de comunicări la manifestări științifice naționale și internaționale, tratate și cursuri. A fost visiting profesor în Argentina, Brazilia, Chile, Statele Unite, Japonia, India și la numeroase universități din Europa.

În genere, este apreciat pentru orientarea lucrărilor sale, peste 1.500 de studii și articole, spre probleme de actualitate ale lumii contemporane, atât în privința domeniilor de interes, care variază frecvent în dinamica vieții actuale, de la demografie și supra-populare la sănătate, de la tehnică și supratehnică la gândirea artificială, de la problemele sociale la cele individuale, de la teorie la practică.

Pe linia orientării sale pragmatice, ilustrată prin numeroase lucrări de filosofie, praxiologie, sociologie, economie, filosofia științei, se evidențiază în mod special orientarea către acțiune (*Handlung*). Din această cauză în majoritatea cercetărilor sale nu găsim tendințele atât de frecvente ale specializărilor sterile, de dragul amănuntelor inutile, cum ar fi cele din domeniile atât de variate ale logicii simbolice. Până și logica, concepută uneori atât de rigid, are aplicații diferite și diferă în funcție de acțiunile umane, de concepțiile și de limbile în care sunt exprimate gândurile, de tipurile occidentale sau orientale de cultură. Nu este corectă impunerea unui tip de gândire, oricât de perfecționată ar fi, la orice acțiuni, la orice activități din orice cultură.

Noi, care am trăit experiența impunerii filosofiei marxiste, înțelegem ce înseamnă libertatea de gândire și facem, în mod firesc, asocierea dintre gândire și acțiune. Nu poți să acționezi liber dacă nu gândești liber, dacă nu gândești în conformitate cu tradițiile specifice ale culturii tale. Experiența dobândită de profesorul Hans Lenk în contactele pe care le-a avut cu civilizații tradiționale atât de diferite: nord-americane, sud-americane, indiene și japoneze, l-a făcut receptiv la diferitele modalități de gândire care, într-un fel sau altul, sunt operative în activitatea curentă a diferitelor populații. Chiar dacă există

principii universale ale gândirii, există și particularități ale aplicării acestora în funcție de acțiunile specifice atât de diverse ale umanității.

Da, s-ar putea spune, în viziunea acestui filosof pragmatic, care a participat la acțiuni de maximă tensiune, cum sunt acelea pe care le presupune performanța sportivă, nu putem să acționăm eficient decât în colectiv, decât în echipă, dar nu vom învinge și nu vom ajunge campioni, la canotaj, de exemplu, dacă nu vom vâsli fiecare cu toate forțele sale. Dar să o facem de bună voie, în deplină libertate, căci altfel, în loc să tragem la ramele bărcilor de agrement vom trage ca sclavii la galere.

Domnule profesor Hans Lenk, apreciem în mod deosebit întreaga D-voastră activitate științifică și atitudinea față de cultura română, față de logica și psihologia românească în special și vă felicităm cu ocazia primirii titlului de Doctor Honoris Causa al Universității „Titu Maiorescu” din București.

DESPRE SUCCES ÎN SPORTUL DE PERFORMANȚĂ

PROF. DR. DR. H.C. MULT. HANS LENK

Jocurile Olimpice, 1960. Pe lacul Albano de lângă Roma finala la proba de canotaj pe echipe de 8+1 urmează să înceapă.

„Encore quatre minutes!” Megafonul răsună deasupra lacului. Dintre pereții craterului ecoul se aude înfundat. Finala olimpică urmează să înceapă. Echipele de câte 8 canotori urcă în bărci. Senzație de gol în stomac: concentrare, acum sau niciodată. „Partez!” Strigătul de start alungă tăcerea, declanșează vacarmul format de țipetele ascuțite ale cârmacilor, de zgomotele scaunelor rulante, de ropotul stropilor de apă. Marea, ultima cursă a început.

Amintiri vechi de 50 de ani: pentru noi un singur drum ducea spre Roma, cel către Lacul Albano. Patru ani ne-am pregătit pentru acest scop – aproape tot timpul alocat antrenamentului zilnic –, antrenament care se dubla la sfârșit de săptămână – participări la regate, perioade de vâsliț, pregătire fizică, elemente de antrenament, tabere de antrenament, pregătirea ambarcațiunilor, oscilații în forma fizică, alimentație, tactică, strategie. Patru ani vâslițul a fost pentru noi aproape „lucrul cel mai important din lume”. Scopul extraordinar reprezentat de Jocurile Olimpice ne fascina pe toți. Ce mai conta campionatul european pe care l-am câștigat anterior? A continua, a fi prezent, a vâsli împreună cu echipa – doar acest lucru conta: viziunea și aventura vieții active. Scăderi ale formei fizice, reveniri, conflicte, lupta cu sine, conflicte cu coechipierii și cu antrenorii, dificultăți în respectarea termenelor – cu unele eforturi am reușit să depășim toate dificultățile. A apărut o comunitate de acțiune formată din echipă și antrenori, punct culminant și aproape împlinirea

unei speranțe nutrite ani la rând, de când ne-am calificat la Olimpiadă. Acum visam la cursa finală și chiar la victorie.

„O mie de metri! Hai!” Zece lovituri puternice sunt replica la startul dat. Trei sferturi de cursă. Încă 500 de metri, ultimii din ultima cursă. Durerea mușchilor și a ligamentelor provocată de vâslit se unește cu senzația unei împotriviri tot mai mari: aerul, gâfâiala, brațele, picioarele – niște piedici masive. Panorama din ambarcațiune. Vancouver rămâne în urmă. Încă o porțiune. Sprintul final. „Încă 15!” Corpul ambarcațiunii se avântă încă o ultimă dată. Dă totul în această vâslire, și-n cealaltă din nou! Privire încetoșată, țuituri în urechi, uscăciune în gât. Greutatea devine de-a dreptul insuportabilă. 14, 15 – gata! Prăbușire, scurgerea puterilor, aer, întunecare, pete de lumină – vlăguire. „Rămâneți în mișcare!”, treptat reîncepem să padelăm, nevoia de aer, gâfâială. Apoi reapare lumea din jur, bărcile maronii, maiourile colorate, tribunele în urale.

Despre câștigătorii jocurilor olimpice cântă Prima Odă Olimpică a lui Pindar: „Cel care învinge, dobândește fericirea și liniștea pentru o viață întreagă; ramura de măslin îl încununează de-a pururi: premiul olimpic – darul cel mai înalt ce-l poate încorona pe un muritor!” Mai rămâne astăzi valabil acest vers? Sau cel puțin era el valabil pentru noi, câștigători ai unui sport de amatori, care ne hrăneam, ce-i drept, cu mâncare obișnuită la cantina universității – în afară de o friptură suplimentară la sfârșit de săptămână –, dar care ne antrenam deja ca și sportivii profesioniști de astăzi?

„Dar lucrul cel mai bun este apa”, cânta Pindar mai departe în aceeași Odă Olimpică – „și aurul strălucitor”, mai spune el, care simbolizează focul și ne amintește de medaliile de aur actuale.

„*Cei opt sunt însăși ideea de echipă.*”¹ Așa comenta scriitorul Rudolf Hagelstange victoria noastră de la Olimpiadă: „Nicio ezitare. Nicio egoism, nicio mișcare izolată, nicio atitudine de celebritate, nicio abatere. Nicio acțiune aparentă, nicio rivalitate. Unitate, disciplină, unison, responsabilitate, asceză, spirit de sacrificiu, prietenie.” Iar o echipă de opt victorioasă este un triumf, „simbol al acestui spirit de echipă”.

Ca ideal, această imagine poate fi adevărată, chiar dacă în realitate lucrurile nu stau tocmai așa. În orice caz: toți vâslașii trag la aceleași rame – cu aceeași putere, cu aceeași repartizare a forței, cu aceeași mișcare într-o aceeași direcție: mișcarea vâslirii ca ideal al celei mai strânse comuniuni de acțiune. Nimeni nu se poate evidenția pe sine în cursă; mișcarea sa este integrată în aceea a echipei, în ritmul acesteia.

În mișcarea de vâslire toți sunt egali: vâslitul este, ca să spunem așa, într-un sens ideal, sportul cel mai democratic – simbolul pur al cooperării unei comunități: vâslitul este chiar sportul *de echipă* de mare performanță *par excellence*. Într-adevăr: „Cei opt sunt însăși ideea de echipă.” Noi, canotorii, stăm toți în aceeași barcă.

¹ Din Hagelstange, R.: „Römisches Olympia”, München, 1961, p. 184 ș.u. Caracterele italice aparțin autorului prezentului text.

Metafora are sensuri chiar mai profunde. Imaginea exercită o fascinație mitică, este un simbol filosofic important.

II.

Evenimentul culminant de la Olimpiadă ne-a marcat tuturor întreaga viață – cel puțin din perspectiva felului în care noi am înțeles această viață. El ne-a scos din făgașul normal: în victoria comună fiecare își oglindește propria imagine. Am realizat o performanță ieșită din comun – printr-un angajament personal continuu, fără odihnă. A trebuit adesea să dăm mai mult decât eram în stare – într-un efort extrem, la acea limită legendară, unde am ajuns să ne „extenuăm” atât de complet, să „tragem” atât de tare și să luptăm atât de mult încât aproape am văzut „negru” înaintea ochilor. În sport, am învățat să ne autodepășim. Și am rezistat – pe perioade întinse de timp, luni și ani întregi, pe scurt, concentrați în încordarea fiecărei curse. Învățaserăm să ne controlăm propria nervozitate, să ne mobilizăm rezervele de energie în situații de maximă solicitare. Aceasta se poate transpune parțial din domeniul concursurilor sportive în acela al examenelor și al altor situații dificile de viață – dacă vrei să vezi asemănările atunci când poți să îți controlezi frica, neliniștea, reacțiile sufletești. Și experiența unei pregătiri de antrenament sistematice în vederea unei realizări deosebite poate fi transpusă parțial din sfera trăirilor sportive în alte domenii – de pildă, acela al profesiei –, dacă nu rămâi fixat în lumea sportului, dacă transpunerea este stimulată, inițiată, urmărită și orientată conștient.

„Structura performanței este aceeași în toate domeniile”, ne spunea neuitatul nostru antrenor, profesorul de matematică și fizicianul Karl Adam. Cel puțin, solicitările, angajamentul, capacitatea de a te entuziasma, descurajările, formele de exersare, perioadele de realizări alternând cu cele de odihnă, problemele de planificare și de periodizare a antrenamentului, de conducere a echipei și de motivare pentru performanță, fenomenele de suieș și de coborâș între succes și eșec se aseamănă în multe arii de activitate.

„A nu câștiga nu reprezintă un eșec” – și asta am învățat noi în sport de la profesorul Karl Adam.

Eram opt individualiști – și cârmaciul pe deasupra: studenți care se mândreau cu propria individualitate: întâi vâsleai pentru „tine însuși” – abia apoi pentru echipă, land sau oraș. Acțiunea individuală și performanța individuală, ca și cooperarea sunt semne ale unei adevărate și „autentice vieți” active.

Scopurile și drumurile noastre ulterioare au luat direcții diferite, în ciuda anumitor raporturi față de echipe și grupuri: cârmaciul a dobândit o funcție de conducere și de decizie în companii ale armatei, trei canotori au antrenat generații ulterioare de canotori și de campioni – unii chiar care au cucerit campionate naționale și mondiale (parțial încă în colaborare cu Karl Adam). Doi membri ai echipei au devenit profesori, alți doi au devenit unul om de știință, celălalt profesor universitar (în domeniul pregătirii profesorilor de sport), iar ceilalți medic veterinar, agronom, economist, jurnalist. Unii dintre noi au asumat și o a doua profesie: întreprinzător, director într-o ligă sportivă, hotelier.

Flexibilitatea și angajamentul s-au confirmat în toate aceste situații – ca odinioară, pe vremea când ne antrenam și luptam în toate genurile de canotaj. Fiecare dintre noi am trecut prin furtunile vieții – credincioși regulii de viață ale poetului von Platen: „Să nu îți lași barca pe marea destinului în puterea valurilor, ci vâslește tu însuși; dar fă-o cu îndemânare!”

A vâsli tu însuși, a acționa tu însuși – într-adevăr: acest lucru l-am învățat și l-am exersat în sport. Sportul ca o exigentă *școală a performanței proprii*² – această formulare ne-a rămas întipărită în minte pentru toată viața: performanță proprie, îndârjire, drumuri proprii – spiritul se formează prin acțiunea proprie.

Astăzi echipa este doar o amintire. Într-adevăr, am învățat multe pornind de la dinamica de grup a echipei noastre despre modul în care se poate coopera cu grupuri, iar cei mai mulți dintre noi au folosit această experiență și mai târziu în colaborarea cu colegii, cu subalternii sau cu elevii noștri. Totuși, în viața reală noi nu mai suntem o echipă. Aici nu mai stăm în aceeași barcă. Drumurile noastre s-au separat. (Din păcate, trei dintre coechipieri au murit deja.) Și totuși echipa rămâne vie în spirit. Amintirea se păstrează, se idealizează și dobândește un luciu de aur. Când ne întâlnim, vechile relații ies la suprafață, vechile ierarhii, pozițiile din grup, prietenii, simpatiile prind iarăși viață. În orice caz, vechile antipatii, care ne puteau apăsa sezoane sportive întregi, au dispărut în lumina atenuantă a amintirii. Le acoperă nostalgia unui succes comun, care ne-a marcat destinul – așadar să fie totuși adevărat ceea ce spunea Pindar despre „fericire și liniștea voioasă”?

III.

Canotajul este unul dintre tipurile de sport cele mai „aspre” și care reclamă cele mai intense antrenamente. Într-adevăr, aici nu te poți sustrage sau să te prefaci că vâslești. Succesul se obține cu un efort deosebit și cu un consum de energie extrem. Din punctul de vedere al cerințelor sociale, canotajul nu este o „afacere” sau un sport de plăcere. Canotajul nu este un sport pentru oameni ai spectacolului, pentru celebri și pentru cei care aspiră să devină celebri. Canotajul a putut rămâne un sport de amatori neafectat, nefalsificat, care este prea puțin influențat de o motivație secundară, de goana după bani, după spectacol și după avantajele legate de carieră. Canotajul este un sport pentru Insideri și astfel pentru adevărații amatori – nu pentru mass-media și cei însetați de spectacol, nu pentru ariviști sau atleții de vitrină. Din fericire, canotajul, probabil și datorită absenței ispitelor și a celor care ademenesc, a scăpat de pericolele majore extrem de răspândite în sportul de mare performanță al societății noastre, societate care se autooglindește în mijloacele mass-media de care se și lasă orientată. Această societate, deși se consideră pe sine o societate a performanței, este mai degrabă, din multe puncte de vedere, o societate a succesului social exterior, adeseori chiar a succesului aparent sau a unor cerințe pe care piața ni le impune în raport cu ceilalți sau chiar față de toți semenii noștri. Așadar, canotajul este un sport care se concentrează într-un mod nefalsificat

² Cf. Lenk, H.: *Eigenleistung*. Osnabrück – Zürich, 1983.

asupra a ceea ce este simplu și esențial: asupra acțiunii performante, asupra întrecerii, a confruntării cu elementele și obstacolele din natură (vânt, valuri, curenți de apă) și asupra colaborării de echipă.

În cazul canotajului este vorba despre o combinație între investirea energiei fizice, îndemânare, aptitudini legate de echilibru, ritm și reacție, stăpânirea corpului și a unui aparat, cât și, mai ales, condiția fizică și capacitatea de a rezista (într-o anumită măsură aici joacă un rol și viteza de mișcare). Canotajul este un sport al unei multilaterale solicitări a capacităților.

Canotajul este mai ales un sport de performanță pur. Antrenamentul pentru performanță, angajamentul propriu pentru performanță, autodepășirea sunt prezente într-un grad maxim în tipurile de sport bazate pe parcurgerea cât mai repede a unei distanțe – și mai ales acolo unde succesul este amplasat la granița dintre autodepășirea obișnuită și dedicarea de sine totală, ba chiar abandonul de sine. Mai ales în canotajul de performanță uneori autodepășirea extremă este aceea care decide. În câteva tipuri de canotaj trebuie să ajungi să vâslești chiar mai repede decât ești în stare. Canotajul ca angajament psihologic pentru performanță, ca mobilizare extremă de energie până la limitele rezervelor de energie accesibile în mod voluntar, până la autodepășirea extremă într-o investire de sine concentrată în interiorul unei perioade determinate de timp este fără îndoială o imagine pură, de-a dreptul ideală, a performanței obținute prin efort propriu.

Deși canotajul este un sport care presupune folosirea unui aparat, și astfel depinde de tehnica construirii de bărci, a construirii de vâsle și de schifuri, deși este vorba despre un tip de deplasare inventat în mod artificial, care s-a dezvoltat în orice caz pornind de la navigație, dar care are propriile metode artificiale de mișcare și de învățare, canotajul a rămas un sport practicat în natură. Confruntarea omului cu natura, cu elementele, apare prin asocierea sa cu obstacolele și pericolele reprezentate de apă, vânt și valuri, dar, în același timp, și prin depășirea acestora.

În orice caz, canotajul rămâne un sport care ține de întâlnirea omului cu natura: este însă această întâlnire o confruntare sau o armonizare cu natura? Există în acest sport diferite forme de întâlnire sau de confruntare cu natura: de la vâslitul de plăcere sau vâslitul într-o excursie și vâslitul turistic până la antrenamentul extenuant pe distanțe lungi și canotajul de curse. Chiar și integrarea meditativă a trestiei legănată de vânt în ambientul natural reprezentat de lacul care strălucește în bătaia soarelui face parte din canotaj.

Canotajul este un sport care se bazează în special pe ritm, având mișcări simple, estetice, care se succed ciclic. Aici întâlnești adesea trăiri de felul „plutirii” (așa-numitul „Flow”), în care te simți parcă purtat de ritmul aparent autonom și care se continuă parcă de la sine al unei mișcări trăite ca fiind aproape perfecte. În balansul ritmic poți găsi plăcere, ba chiar un sentiment de bucurie. Și atunci vâslești „in a state of grace”, așa cum spun englezii – adică în starea de grație a balansului ritmic. Aceasta se întâmplă rar la curse, însă deseori la antrenament, dimineața sau seara pe apele liniștite. Așadar vâslitul poate avea o eleganță ritmică și poate fi chiar ca un dans, poate fi o bucurie perfectă a celui care se antrenează purtat de o trăire de

tipul „flow”-ului. Trăiești adesea acest sentiment atunci când te antrenezi singur, sau în elegantele echipe de doi ori patru, de doi ori doi, de patru membri fără cârmaci, dar uneori și în echipa de opt membri.

Canotajul a rămas în totalitate un adevărat sport „pur” – și acest lucru se corelează cu orientarea sa spre performanță, cu structura mișcării sale, cu dramatismul său interior, precum și cu atractivitatea sa pentru „insideri” și cu caracterul său de echipă. Solicitarea maximă de a te autodepăși, însă absența unei evidențieri individuale. Regula este mai degrabă aceea a unei „understatement”, a unei subaprecieri de sine. Un sport așadar care reprezintă mai ales valorile tradiționale, așa-numitele valori „interioare”, care prețuiesc faptul de „a fi mai mult decât ceea ce pari”, de „a realiza mai mult decât ceea ce declari sau arăți”. Canotajul simbolizează mai ales idealul performanței obținute în echipă cu ceilalți. Un angajament maxim pentru performanță din partea individului pentru un succes comun, pentru o performanță comună, care, inevitabil, are nevoie de același efort din partea fiecărui membru al echipei. Din punct de vedere ideal, canotajul este sportul de echipă cel mai egalitar. El unește înalta și autentică performanță elitară – o performanță care a fost însă dobândită printr-un efort complet personal – cu egalitatea completă, cu alinierea și subordonarea membrilor echipei față de un scop comun. Și într-adevăr: echipa celor opt canotori este simbolul cel mai impresionant în acest sens. „Echipa celor opt este echipa în sine.”: realizarea cea mai pură a unei performanțe comune din perspectiva unei egalități a tuturor membrilor. Așa privit, canotajul este sportul de performanță cu caracterul cel mai social, sau chiar cel mai „democratic”: materializarea cea mai clară a performanței de grup, a performanței pe care o poți dobândi în grup și doar prin efortul tuturor coechipierilor, deci prin efortul comun cel mai pur. Tensiunea dintre indivizi și echipă, dintre aceste două realități și comunitatea mai largă, dintre ideea de performanță și egalitate, dintre performanța individuală și succes, dintre consumul de energie de la antrenament și succes, dintre efort și recunoaștere – toate acestea sunt prezente în mod diferit, condimentând aromele unor boabe de piper dramatismul interior și dinamica echipei. Canotajul este cel mai pur sport de echipă dedicat înaltei performanțe – o școală de practică a vieții având caracterul unei democrații ideale: „*Să fim cu toții în aceeași barcă.*”

(traducerea din limba germană de Claudiu Baci)